

forbudt Spil, Hæleri eller Usædelighed«. *Østerrig* stiller samme Betingelse og nævner yderligere godt Rygte (Bil. S. 172). *Schweiz* (Kanton Basel Bil. S. 123) nægter Bevilling: hvis Ansøgerens Person ikke yder Garanti for Forretningens ordentlige og sømmelige Drift, hvad især bliver at antage, naar Ansøgeren selv eller Personer, der høre til hans Husstand, ere mistænkte for Overtrædelse af Forskrifter vedrørende Sædelighedspolitiet«. *Sverige* (Bil. S. 66) forlanger, at Ansøgeren skal være i Besiddelse af borgerlig Agtelse, have ført et ordentligt Levned; kunne skrive og regne tilstrækkeligt . . . og i øvrigt findes egnet til at udøve Næringen«. *Holland* (Bil. S. 189) sætter som Udelukkelsesgrund, at »Ansøgeren eller Overhovedet for den Husstand, af hvilken han er Medlem, yder Folk Lejlighed til at bedrive Utugt eller i øvrigt er af bekendt daarlig Vandel«. *Norge* (Bil. S. 159) foreskriver kun, at »ved Valget af Personer de Hensyn, som vække Formodning for, at Rettigheden ikke vil blive misbrugt, skulle komme i fremherskende Betragtning«.

Nogen synderlig praktisk Betydning har det neppe, hvilken Formulering der vælges. I Lande, hvor der ikke ved Bevillingstildeling er Valg mellem flere Ansøgere til et bestemt Antal Pladser (f. Eks. Tyskland, Østerrig, Schweiz), vil det ligge nærmest at blive staaende ved de negative Regler om, hvem der ikke maa vælges. Er der foruden disse endnu andre, man ikke ønsker at give Bevilling, nægter man saadan af den Grund, at man i Øjeblikket ikke vil give flere Bevillinger; man falder tilbage paa »Bedürfnissbestemmelsen« (Bil. S. 98).

Men hvor der skal uddeles et bestemt Antal Bevillinger paa én Gang, ville de negative Udskydningsregler ikke findes tilstrækkelige. Der vil altid blive tilbage et større Antal Ansøgere, som ikke kunne udskydes efter de nævnte Regler, og at vælge blandt dem vil blive den vanskeligste Opgave for Bevillingsmyndigheden, ligesom det for Lovgivningen vil være vanskeligt at give vejledende Regler her. *Holland* (Bil. S. 192) har valgt rent mekanisk at lade Ansøgningsdatoen og Ansøgerens Alder være det afgørende. *Norge* lader derimod ved Valget et hvilket som helst yderligere Hensyn gælde, som kan formodes at faa Betydning for Lovens Hensigt, og den norske Lov er formodentlig gaaet ud fra, at naar Valget tilsidst kommer til at staa mellem flere i enhver Henseende *lige gode Adkomster*, vil Bevillingsmyndigheden uden Lovens Anvisning tage til Hjælp slige mekaniske Afgørelsesmidler som Ansøgningsens Anciennet, Aldersfortrin, Lodtrækning o. s. v.

Uagtet den hollandske Udvej væsentlig letter Bevillingsmyndigheden Arbejdet, mener man dog at burde gaa i Retning af den norske Lov. Hvis der, efter at de ikke-kvalificerede ere udskudte, opstilles en sidste Konkurrence mellem de tiloversblevne med en mekanisk Afgørelse, vil det let føre til den Opfattelse hos Ansøgerne, at de have en *Ret* til at komme med i den sidste Konkurrence, hvis Bevillingsmyndigheden ikke kan gøre fuldt Rede for Grunden til deres Udelukkelse, og det vil gøre Myndigheden ængstelig i Brugen af Udelukkelsesgrundene.

Det er i det hele taget neppe heldigt at gøre en aabenbar Forskel mellem dem, der skulle udskydes, og dem, der komme med i sidste Konkurrence, da dette vilde sætte Plet paa dem, der udskydes, og derfor gøre Nævnet altfor forsigtigt med at udskyde. Man har derfor, som sagt, foretrukket den norske Affattelse, idet man dog har ment ved nogle yderligere Regler at kunne reducere det Antal af i sidste Instans lige kvalificerede som formentlig altid vil blive tilbage.

Saaledes synes der ved Valget at kunne tages Hensyn til Beværterstandens Interesser. Den føler sig truet af Antalsbegrænsningen, og den bør formentlig værnes mod at se det begrænsede Tal Bevillinger, der er at opnaa, uddelte til Kapitalister eller andre, der ikke kunne antages personlig at ville drive Beværteringen.

Ligeledes mener man, at de bør forbigaaes, hvis Evner i Retning af Bogførsel ere for mangelfulde. Som det fremgaar af Forslagets § 55 er det forudsat, at der til Afløsning af Brændevinsafgiften vil blive givet en Lov om Afgift af Udskænkning af berusende Drikke, og en saadan Lov vil ventelig til en vis Grad forlange Bogførsel af Beværteren. Det er da rettest allerede nu at fordre Evnen dertil hos dem, der ønske Bevilling.

Endvidere er det naturligt, at Byens Interesse for Bevarelsen af gode gamle Forretninger saavidt muligt varetages. Men i øvrigt har man altsaa som den norske Lov paalagt Nævnet at tage *alle* Hensyn af Betydning, og man har betonet, at disse Hensyn ikke blot gælde Person, *men ogsaa Lokale*.

Det er nemlig at forudse, at de i kommunale Vedtægter fastslaaede Lokalefordringer (§ 28) ville blive ret nødtørftige; men naar Lokalefordringerne komme til